

[Juhannusta! - ja vähän muustakin](#)

18.06.2008 - 23:45

Eipä muuta kuin Hyvää Juhannusta lukevalle kansalle!

Blogin päivitys epäsäännöllistyy juhannuksen jälkeen syystä että olen tekemässä isoa elämänmuutosta – päätin vihdoinkin ja viimein, noin 15 vuoden enemmän ja vähemmän vakavan miettimisen jälkeen siirtää kirjani Itä-Suomeen.

Olen karttanut henkilökohtaisia blogimerkintöjä, koska haluan pitää tämän blogin jatkossakin asialinjalla – ja ei, en edelleenkään ole tekemässä blogista scifi- tai fantasiapainotteista viime aikojen suhteellisen runsaista scifi- ja fantasiamerkinnöistä huolimatta. Tällä kertaa kuitenkin koen jopa ihan ilona kertoa sen verran itsestäni, että olen tosiaankin paluumuuttaja, joka on hyppäämässä 30 ikävuoden riman ylitettyään lähes täydellisesti tyhjän päälle, ja aloittamassa sitä kuuluisaa "uutta elämää". Vakaa aikomus on päätyä Savonlinnaan, mutta tällä hetkellä kirjat ovat siirtyneet Varkauteen käytännön syistä. Toivon, että Pohjois-Savoon tekemäni mutka jää vain väliaikaiseksi, mutta enhän voi sitä tietää – jos elämä päättää siten, että saankin töitä jostakin Varkaus-Kuopio – akselilta, on sitä varmaan sinne suunnalle sitten lähdeittävä. Sydän halajaa kuitenkin Etelä-Savon puolelle Savonlinnaan, on kaivannut jo kauan. Joten nyt ollaan ainakin ison askeleen verran lähempänä sitä päämäärää, kunhan Varkauteen asti päästään.

Aikaisemmin tällainen elämänmuutos ei ole omalla kohdallani ollut mahdollista lähinnä opiskelujen ja muun elämäntilanteen vuoksi. Nyt kun se on mahdollista, tajusin että asia on muhina jossakin pääni sisällä jo vuosikaudet - ratkaisun tehtyäni takaraivosta hävisi "paine", jonka en ole kunnolla edes tajunnut olevan siellä. Sen jälkeen kun valmistuin ja astuin työelämään, ja etenkin sen jälkeen kun konkreettisesti tajusin kuinka paljon virtaa työelämä ihmisestä syö, olen jatkuvasti miettinyt itään muuttoa jollakin tasolla. Koska en yksinkertaisesti jaksa sellaista elämää, että etenkin aina viikonloppuisin tekee mieli päästä mökkilaitumille, mutta pelkkään matkantekoon kuluu puoli päivää. Normaalina viikonloppuna aikaa perillä oloon jää päivää.

Olen jo nähnyt tämän elämän asuttuani pääkaupunkiseudulla lähes 20 vuotta, minä aikana nelostie tuli hyvin tutuksi lähes joka viikonloppuisen itään suhaamisen myötä. Etenkin juhlapyhien aikaan, jolloin vanhan tien aikaan ruuhkissa seisottiin joskus jopa tuntitolkulla. Tiedän millaista se väsymys on, kun perjantai-iltana töiden jälkeen lähdetään ajamaan, ja kun sunnuntai-iltana tullaan takaisin kotiin, sen jälkeen kun lähtöä on ensin venytetty viimeiseen hetkeen saakka. Omalla autolla on vielä helppoa, mutta annas olla kun suhaat VR:llä puolen Suomen halki, ja veturi hajoaa jossakin Pieksämäen jälkeen. Siellähän sitten seisotaan, ja mietitään että kun huomenna pitäisi olla kello 08 aikaan töissä. Ei ole hauskaa.

Se tunne mikä ratkaisun tekemisen jälkeen syntyi ja on ollut vallalla, on ollut vain ja ainoastaan positiivinen. Mikä jo itsessään kertoo siitä, että ratkaisu on oikea. Huolimatta siitä, että olen todellakin hyppäämässä lähes täysin tyhjän päälle, ainakin mitä työasioihin tulee. Siitä huolimatta en yksinkertaisesti voi tätä muutosta millään muotoa katua. Sen vuoksi että päällimmäinen tunne on tämä: jos en nyt tätä tee, *sitä* tulen katumaan koko loppuelämäni. Siitä olen varma. Joten jos lähtökohta on tämä, ei tässä liene kauheasti vaihtoehtoja ole.

Onhan tämä tietysti ironista siinä mielessä, että mietin asiaa jo joskus lukiosta valmistuessani, mutta valitsin kuitenkin toisen tien. Jos olisin silloin miettinyt asiaa ammatinvalintamielessä vakavammin, ja valinnut jonkun muun tien, eli ns. varman ammatin, jolla olisin voinut tienata "varmaa leipää" missä päin Suomea tahansa, olisin itseni tuntien katunut koko loppuelämäni sitä, että en edes

yrittänyt päästä lukemaan kirjallisuutta. Nyt sitä asiaa ei tarvitse miettiä, eikä etenkin katua – kirjallisuus ja sen opiskelu on melkeinpä paras asia mitä elämässäni on koskaan tapahtunut, ja huolimatta tulevaisuuden työtilanteiden herättämisestä pelkotiloista (eipä tosiaan ole sitä opettajan pätevyyttä, koska enpä sitten jääräpäätäni sitä hankkinut, koska edelleen olen sitä mieltä että se ei ole "juttuni") teen tämän ratkaisun, koska nyt on yksinkertaisesti pakko uskaltaa. En halua niin sanotusti "nukkua oman elämäni" ohi, olla kokeilematta jotakin asiaa joka on jatkuvasti mielessä, ihan vain sen takia että pelottaa.

Jotenka tilanne on tällä hetkellä se, että Tampere jää kesäkuun jälkeen taakse, ja suuntaan kohti itää. Osa tavaroista on jo muutettu, kirjat ovat muuttolaatikoissa, eikä ole minkään valtakunnan havaintoa siitä, koska pääsen niitä mahdollisesti purkamaan. Koska ei vielä ole asuntoa – koska muutan mökille (virallisesti Varkauteen, koska siellä on postilaatikko, ja mökillä ei). Mahtavaa! Kukkapanikit kutsuvat! ;D Blogin kannalta tämä tietää päivitystaukoja, koska mökillä ei todellakaan ole nettiyhteyttä. Jos en sitten jossakin vaiheessa saa hankittua jonkinlaista mökkulaa. Mutta se on taas kokonaan toinen juttu.

Haikeaahan tämä on, ihan hemmetin haikeaa – vuoden kuluttua syksyllä olisi tullut 10 vuotta Tampereella täyteen. Enpä nyt oikein tiedä voinko osallistua mahdollisesti tuleviin 100-vuotisjuhliin (jos noin kymmenen ihmistä juhlii kymmentä vuotta, eikös siitä tule jo aika isoja lukemia...?). No, ehkä pääsen jäniksenä hiipimään juhlapaikan ovesta sisään, ilman että kukaan huomaa... As If. ;)

Mutta näin ne asiat menevät, kaikelle on aikansa ja paikkansa. Nyt on yksinkertaisesti oikea aika ja paikka kokeilla tällaista ratkaisua – positiivisella asenteella ja huumorilla: jos juttu ei jostakin syystä toimi, eli tuntuu siltä että elämä idässä ei ala lähteä käyntiin, en minä aio yrittää jääräpäisesti asettua Savon-Karjalan multiin. Koska tiedän että juureni ovat aina olleet siellä, eivätkä ne sieltä mihinkään katoa, makasi maailma miten tahansa. Ja elämäkin jatkuu, vaikka vuoden kuluttua olisi edessä muutto Helsinkiin. Toivon että näin ei käy, koska elämä pääkaupunkiseudulla ei voisi vähempää kiinnostaa, mutta eihän sitä koskaan tiedä. Sitä paitsi selviää sitä sielläkin hengissä – jos ei muuta, niin ajamalla joka viikonloppu yli 300 kilometriä mökille lämmittämään saunaa. ;)

Mutta nytpä ei mietitä sitä "miten huonosti asiat voivat mennä", vaan sen sijaan vietetään juhannusta ja läksiäisiä hyvällä mielellä. Tampereen ihanissa maisemissa!